

Respect pentru oameni și cărti

Once a Spy

Mary Jo Putney

Copyright © 2019 Mary Jo Putney

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Odiscea dragostei

Mary Jo Putney

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiții

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PUTNEY, MARY JO

Odiscea dragostei / Mary Jo Putney

trad.: Cristina Radu - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4726-9

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111=135. 1

MARY JO PUTNEY

Odiscea dragostei

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

capitolul 1

Londra, februarie 1815

Chiar dacă Suzanne lucra sub mica fereastră din camera ei pentru a avea cea mai bună lumină, acum era prea întunecat să mai coasă. Anglia era mult mai la nord decât locul unde trăise ea și în mijlocul iernii zilele erau scurte și adesea ploioase sau înnorate. Ar fi trebuit să cumpere lumânări pentru a termina modificările acelea până la sfârșitul săptămânii.

Puse deoparte rochia și se ridică să se întindă. Poate că trebuia să facă o scurtă plimbare. Ziua fusese aspră și vechea ei pelerină abia dacă era potrivită, dar îi plăcea să aibă libertatea de a ieși oricând dorea.

Dincolo de ușă, pe scări, se auziră pasii grei, și ea recunoșcu maniera impunătoare a proprietarului ei, domnul Potter. El ciocăni la ușă și anunță:

– Doamnă Duval, e un bărbat aici care spune că e vărul dumitale, colonelul Duval. E jos în salon. Ai un văr colonel?

Suzanne deschise ușa surprinsă. După ultimii ani tulburi, n-avea nici o idee ce rude mai erau în viață sau ce făceau.

– Poate că am, dar trebuie să-l văd ca să fiu sigură. Presupun că arată respectabil, altminteri nu i-ai fi permis să intre.

– Are înfațisare de soldat, nu că, dacă ar fi unul, asta l-ar face sfânt, spuse el mohorât. O să cobor cu dumneata în caz că vrei să-l dau afară.

Ea dădu din cap, mulțumindu-i. Domnul Potter era foarte protector cu chiriașele din pensiunea lui. Era unul dintre motivele pentru care alesese să locuiască aici.

Își dădu jos mănușile fără degete pe care le folosea să-i mențină mâinile calde câtă vreme cosea, își dădu lejer cu mâna prin părul negru și își îndreptă șalul tricotat peste umeri, bucuroasă că înfățișarea ei nu mai constituia o chestiune de viață sau de moarte. Apoi îl urmă pe proprietar la parter.

Când deschise ușa spre micul salon, lumina slabă dezvălui un bărbat care se uita pe fereastră, cu mâinile la spate în timp ce studia cartierul săracios. Zvelt și puternic, avea într-adevăr ținuta unui soldat. Părul lui negru și ondulat trebuia tuns și avea o grătie familiară când se întoarse la intrarea ei. Privirea lui scrutătoare o întâlni pe a ei și rămase nemîscat.

Ea îngheță, paralizată de soc. *Jean-Louis!*

Dar soțul ei era mort – fusese asasinat sub ochii ei. De asemenea, Jean-Louis avea de două ori vârstă ei când se căsătoriseră. Bărbatul acesta era mai Tânăr.

Când îi văzu ochii reci, cenușii, își aminti de un vâr de-al doilea al soțului ei. Simon Duval fusese un copil, doar cu câțiva ani mai mare decât fusese ea ca Tânără mireasă, dar aducea foarte bine cu soțul ei. Anii scosese în evidență diferențe subtile în trăsăturile lui, și ea bănui că era ceva mai înalt și mai lat în spate decât fusese Jean-Louis.

Dându-și seama că nu respira, trase încet aer în piept.

– Îmi pare bine că ne vedem, Simon. Sau ar trebui să-ți spun domnule conte?

– Așadar, ești chiar tu, verișoara mea Suzanne, spuse vizitatorul ei ușor amuzat. Numele e unul comun și Hawkins n-a pomenit că ai fi contesa de Chambron. Dar deși ești contesă, eu nu sunt conte. Doar un vâr îndepărtat prin alianță care e foarte bucuros să vadă că ești în viață.

Vorbea engleză fără pic de accent francez, și ea își aminti că mama lui fusese englezoaică.

– Deși nu mă mai consider contesă, tu poate că ești contele de Chambron dacă au murit destui membri ai familiei soțului meu.

Ceea ce era adevărat, dar și mai adevărat era că lumea în care titlurile nobiliare franceze aveau vreo importanță părea a fi foarte departe. Întinse mâna.

– Domnul Potter te-a anunțat drept colonel. Ce armătă? Engleză, franceză regală sau franceză imperială?

– Atâtea posibilități! Armata engleză, deși o să-mi vând postul, acum că împăratul a abdicat. Zâmbi ușor când îi luă mâna și se aplecă peste ea, un gest în întregime francez. Mă bucur să te văd teafără și mai frumoasă ca oricând. Am auzit că ai murit.

Mâna lui era caldă, puternică și capabilă. Ea îi dădu drumul cu părere de rău.

– Faci complimente ca un francez, Simon, răspunse ea întorcându-i zâmbetul. Nu mai sunt o proaspătă și Tânără mireasă și am ajuns în pragul morții de mai multe ori. Dar da, am supraviețuit.

Proprietarul ei își drese glasul, și ea își dădu seama că el rămăsese în ușă urmărind întâlnirea.

– Doamnă Duval, îmi închipui că dumneata și colonelul aveți multe de discutat, aşa că o să vă aduc niște ceai.

– Ar fi minunat, domnule Potter. După ce acesta plecă, îngenunché lângă șemineu și mai puse niște cărbeni peste tăciunii din foc. Într-adevăr, avem multe de povestit, vere. Au trecut doisprezece ani sau mai mult.

Simon fusese unul dintre numeroșii invitați la nunta ei cu contele de Chambron. Ea avea doar cincisprezece ani, vrăjitară de curtenitorul Jean-Louis și încântată să aibă parte de o asemenea grandioasă căsătorie. Deoarece Simon era aproape de vârstă ei, legaseră în zilele de dinaintea nunții o prietenie plină de tachinări, dar asta fusese cu mult timp în urmă.

Se așeză pe fotoliul din dreapta șemineului.

– Cum m-ai găsit?

- Căpitanul Gabriel Hawkins. Simon se așeză în fața ei. Eu și el am trăit împreună o aventură primejdioasă în Portugalia cu câțiva ani în urmă. Din întâmplare, am dat unul peste altul și, în timp ce schimbam noutăți, am aflat că de-abia se întorsese dintr-o călătorie la Constantinopol și tu erai pasageră.

Ea înțepeni.

- Ti-a spus despre circumstanțele în care m-a găsit?

Cu o voce blândă, Simon răspunse:

- A spus că erai în haremul unui oficial turc puternic și extrem de corupt și că ajutorul tău a fost de neprețuit în salvarea a două englezoice, inclusiv Tânără care acum e soția lui.

Acesta era simplul adevăr. Speră că Hawkins să nu fi spus mai mult de-atât.

- Sîi, în schimb, el m-a salvat și m-a adus aici.

- Hawkins a spus că s-a oferit să te ducă în Franța, dar că tu ai ales să te alături unor rude emigrate care trăiau în comunitatea franceză din Soho.

Privirea lui pătrunzătoare o măsură pe ea și salonul curat, dar sărăcăios. Ea îi putea ghici gândurile. În Londra, Soho era cartierul francez unde trăiau emigranții bogăți. Cei săraci se luptau să-și câștige existența în acest cartier dărăpănat din parohia St. Pancras.

Răspunzând întrebării lui nerostite, ea spuse:

- După ce Napoleon a abdicat, acești veri s-au întors în Franța să-și revendice proprietățile. Nu m-a mirat să constată că au plecat. Dar nu contează. Prefer să-mi croiesc singură drumul în Anglia decât să mă întorc în Franța. Nu mă aşteaptă nimic acolo.

Privirea lui se roti prin salonul ponosit.

- Iartă-mă că te întreb, dar cum te descurci?

- Cos bine și am lucrat ocazional. În curând voi putea să găsesc o poziție permanentă. Zâmbi trist. Dar tare îmi doresc să-mi fi putut aduce bijuteriile pe care le-am avut când eram favorită în harem! Aș fi putut să-mi cumpăr propriul atelier.

- Banii fac totul mai ușor, încuviință el încruntându-se. Am noroc că mama provine dintr-o familie de negustori de succes și avea ei a rămas de partea asta a canalului.

- Foarte prudent din partea mamei tale și a familiei sale. Își înclină capul într-o parte. Ești aici doar în căutarea unei rude îndepărțate? Poate că te plăcăștești, acum că nu mai ești în armată?

- Nu-s plăcășisit, deși nu prea mai am nimic de făcut, recunoșcu el. Dar imediat ce Hawkins a pomenit de tine, am vrut să aflu dacă tu erai chiar acea Suzanne Duval și, dacă era așa, să aflu cum o mai duci.

Domnul Potter se înapoie cu o tavă pentru ceai în mână. Tava era din alpaca îndoitoă și ciocul ceainicului era ciobit, dar proprietarul adusese gustările cu aerul unui majordom de duce. Mai era și o farfurie cu fursecuri.

- Mulțumesc, domnule Potter! spuse cu căldură Suzanne. Dumneata și soția dumitale v-ați întrecut pe voi însivă.

- Plăcerea e de partea noastră, milady.

Înclină capul și se retrase din cameră.

- Milady? întrebă Simon în timp ce ea turna ceai pentru amândoi. Știe că ești nobilă?

- Era doar politicos, deși tu poate că ai schimbat asta. Sorbi din ceai, apoi îi oferi fursecuri. Ia unul! Doamna Potter e o brutăreasă grozavă.

El îi urmă sfatul și murmură laudativ după ce mușcă.

- Este și nu face economie la unt. Își termină ceaiul cu o înghițitură mare și puse jos ceașca cu un clinchet. Mă întreb dacă aș mai găsi vechi prieteni sau cunoștințe în comunitatea de emigranți. Compatriotii tăi au fost primitori, cu toate că rudele tale s-au întors în Franță?

Ea făcu o grimă.

- Măreța comunitate de emigranți din Soho nu vrea să aibă nimic de-a face cu o femeie care a fost târfă în Turcia.

El tresări.

Cu siguranță că nimeni n-a spus aşa un lucru îngrozitor!

- Aristocratele au spus-o. Soții lor au încercat să mă înghesuie în camere pustii, spuse ea caustic. Am decis că voi fi mai în siguranță printre compatrioții mei mai modești, aici în St. Pancras.

El își înăbuși o înjurătură.

- Meriți mult mai mult de atât, Suzanne!

Ea oftă.

- Dacă am învățat ceva, e că nimeni nu „merită” nimic mai mult decât dreptul de a lupta pentru supraviețuire. Mai degrabă stau aici și modific rochii într-o cameră rece, decât să trăiesc în lux într-un harem turcesc și să mă întreb care noapte va fi ultima pentru mine, aşa încât cred că o duc bine. Ridică ceașca de ceai într-un simulacru de toast. O să bei în cinstea supraviețuirii mele, Simon?

- Pot face mai mult de-atât, spuse el cu o privire aprinsă. Mărîtă-te cu mine, Suzanne!

capitolul 2

Suzanne puse ceașca de ceai jos atât de repede, încât ceaiul sări afară.

- Doamne Sfinte, Simon! Arăți atât de întreg la mințe, dar evident că m-am înșelat.

El zâmbi savurând ritmul muzical al accentului ei franțuzesc, grația siluetei ei minione, perfect proporționate, strălucirea părului ei des castaniu ca tutunul.

- Sunt la fel de uimit de cererea mea ca și tine. Cu toate astea, simt că e bine.

- De ce? Își înclină capul cu ochii ei verzi, curioși și amuzanți. De ce m-ai cerut și de ce ți se pare că-i bine?

Asta era o întrebare la care trebuia să-și răspundă atât lui însuși, cât și ei.

- Am petrecut ani din viață acționând pentru dispariția lui Napoleon, zise el încet. El și regimul lui m-au costat mare parte din familie și fata pe care o iubeam. Acum el a dispărut pentru totdeauna, sper. Ce face un soldat când războaiele se termină?

- Ce fac toți dintre noi care au supraviețuit? întrebă ea blând.

Era întrebarea care îl urmărise luni în sir și treptat începuse să găsească răspunsuri.

- Dezvoltă calea către pace. O să-mi deschid casa de mult neglijată. O să mă lepăd de uniformă. O să plantez o grădină. O să-mi iau o nevastă. Studie față frumoasă a lui Suzanne. În multe feluri era o străină, dar la un nivel profund, era familiară. Tu ai supraviețuit unor mari tulburări și pierderi din viața ta, aşa că vrei aceleași lucruri?

Ea se ridică să străbată camera. Ajungând la fereastră, privi absentă pe stradă.

- Noi doi ne-am întâlnit acum doisprezece ani pe vremea păcii de la Amiens. Fata cea naivă și optimistă care eram pe atunci a crezut că războaiele s-au sfârșit și că putem privi înainte spre un viitor luminos. Apoi, lumea a dispărut din nou în violență și haos. Poate că cererea ta vine dintr-o dorință de a regăsi acele zile de pace și optimism? Dar ele au dispărut pe vecie.

- Acele vremuri au dispărut, admise el, dar nu eram noi prietenii, deși nu ne cunoșteam decât de puțin timp? Mi-au plăcut inteligența și căldura ta și l-am invidiat pe vărul meu că te-a ales să-i fii mireasă. Părea că-ți place și ție compania mea. Nu merită să clădim pe asta?

- E o legătură fragilă și vagă, spuse ea întorcându-se de la fereastră să se uite la el. Acum suntem niște străini unul față de celălalt.

- Așa să fie! Se uită în ochii ei. Amândoi am trecut prin multe, dar simți că ești o altă persoană față de acea Tânără mireasă? Poate că sunt uzat și obosit, dar eu simt că în inimă sunt același om ca atunci când ne-am cunoscut.

- Presupun că și eu sunt la fel în adâncul ființei mele. Expresia ei devine încordată și în ochi i se cită durere. Dar nu știu dacă voi mai fi vreodată din nou potrivită pentru o căsătorie.

Când ea tăcu, el întrebă timid:

- Ai vrea să spui de ce?

La început, el crezut că ea va refuza, dar apoi ea ofără.

- Anii din harem unde supraviețuirea mea depindea de a fi târfa și de a mă preface că-mi place m-au distrus, poate iremediabil. Nu sunt sigură că vreodată voi mai cunoaște dorința. În felul în care sunt acum, răspunsul e probabil nu.

El tresări în sinea lui când văzu cât de multă durere se găsește în spatele acelor cuvinte sincere și simple. Cu toate astea, simțea o înrudire surprinzătoare cu ea.

- Situația mea n-a fost nici pe departe ca a ta, dar înțeleg moartea dorinței. Pentru un moment scurt, dar intens și aminti de amețitoarea nebunie reciprocă pe care o cunoscuse cu logodnica lui, Alette. Pentru mine dorința nu e nimic mai mult decât o amintire, îngropată cu toate celelalte amintiri plăcute. Cu toate astea, îmi pot imagina o căsătorie mulțumitoare fără o intimitate fizică. Tu poți?

Ea se arăta uimิตă, apoi gânditoare.

- Pentru mine însămi, da, îmi pot imagina. Dar tu ești bărbat în floarea vârstei și, din experiența mea, bărbații sunt mai pasionali din punct de vedere fizic. Dacă îți revine dorința și nu pentru mine? Atunci, te-ăș incomoda foarte mult.

Era o întrebare foarte importantă. El cugetă înainte de a răspunde.

- Ai fi tot soția și prietena mea. N-ăș face nimic să te umilesc. Dar dacă reversul e adevărat și tu îți recapăti dorința, iar eu, nu?

- Ca și tine, aș fi discretă și n-ăș face nimic să-ți fac numeroele de rușine. Deodată, ea râse plină de amuzament. Asta e o discuție total franțuzească!

El râse împreună cu ea.

- Așa este. Poate că vom fi foarte sofisticăți și amândoi vom avea amanții în secret. Dar asta e doar o speculație. Tot ce putem ști e clipa asta, cum simțim acum. Si ceea ce simt eu e că aș fi profund recunosător dacă ai accepta să-ți împărți viața cu mine.

- Dar de ce? întrebă ea puțin neajutorată.

Dacă ar exista o oarecare sansă să accepte cererea lui, el trebuia să fie sincer și vulnerabil.

- Timp de mulți ani m-am simțit singur, Suzanne, spuse el încet. Când am intrat în camera asta, primul meu sentiment a fost o mare bucurie să văd că trăiești. Si în următoarea clipă, mi-am dat seama că nu mă mai simțeam singur.

Privirea ei devine cercetătoare.

- Și eu mă simt mai puțin singură, dar dacă nu ne potrivim?

- Vom merge politicos fiecare pe drumul lui în cadrul căsătoriei și ne vom purta cu respect și blândețe unul cu celălalt. Nar trebui să fie prea greu. O mare pasiune naște furie. Dacă amândoi suntem dincolo de pasiune, cu siguranță că putem fi prieteni.

- Ideea pare simplă, dar ființele omenești rareori sunt simple, spuse ea sceptic.

Doar discutând cu Suzanne îl făcea să se simtă mai în viață, chiar și când se contraziceau.

- Ai dreptate, firește. Dar hai să nu trecem cu vederea partea șocantă de practică a cererii mele, spuse Simon. Ca soție a mea ai putea trăi foarte confortabil. Nu în luxul unei contese, dar nu va mai trebui să lucrezi până târziu pentru a mânca.

- Nu pot nega că e tentant, spuse Suzanne. Dar căsătoria înseamnă un salt în necunoscut de cele mai multe ori, și eu abia dacă te cunosc. Aceiași ani grei ce reprezintă un fel de legătură între noi ar putea să fi produs și răni adânci cu care ar putea fi greu de trăit.

- Toate astea sunt argumente bune, dar nu trebuie să ne hotărâm azi! Hai să petrecem timp împreună! Să ne cunoaștem din nou.

- Asta e esențial! Pe moment, este ca și cum aș cumpăra mâța-n traistă.

El începu să râdă.

- Mi s-a spus în multe și insultătoare feluri, dar niciodată aşa ceva. Arătă spre cerul ce se lumina. Soarele încearcă să iasă. După vizita de aici, intenționam să mă duc la casa mea din Londra. De când m-am întors în oraș, am stat la un hotel, dar e vremea să mă mut acasă la mine.

Ea se uită pe fereastră la ziua care se înșenina.

- Ar trebui să-mi termin treaba cătă vreme mai este lumină.

După ce se gândi puțin, el spuse:

- Dacă mă însoțești în această mică excursie, o să-ți dau lumânări ca să poți lucra și mai târziu, noaptea.

- Îmi faci curte cu lumânări? întrebă ea cu interes.

- Dacă găsești asta atrăgător, pot fi lumânări de curtare. Sau te poți gândi la ele doar ca la niște ajutoare.

Ea îl studie gânditoare, apoi dădu din cap.

- Lumânările vor fi într-adevăr de folos și mi-ar plăcea niște aer proaspăt. Să mă duc să-mi iau pelerina.

El o privi cum pleacă și se întrebă dacă era nebun să-o ceară în căsătorie. Dar nu se simți deloc tentat să-și retragă cererea.

Suzanne se simți puțin nesăbuită când Simon o ajută să urce în cabrioletă, apoi sări și se așeză lângă ea, luând hârturile de la rândaș. Băgând mâna sub banchetă, scoase o pătură pentru trăsură de culoare bleumarin.

- Cred că o să-ți fie de folos. Se simte primăvara în aer, dar căldura e încă departe.

- Dar e foarte plăcut după zilele ploioase.

Își aranjă pătura în jurul ei. Era făcută dintr-o minunată lână moale și îi plăcea nota de lux. Si mai mult îi plăcea atenția lui.

În timp ce Simon manevraabil trăsura pe strada îngustă și se îndrepta spre vest, ea îi studieprofilul. Acum că șocul de început al asemănării lui cu răposatul ei soț trecuse, vedea diferențele. Jean-Louis avea aerul unui sofisticat blazat, în timp ce Simon era reținut și... enigmatic. Se gândi la zicala cu apele liniștite care sunt adânci. Cu siguranță că avea lucruri interesante de povestit. La fel ca ea.

Îi plăcea să privească străzile și clădirile, precum și locuitorii agitați pe lângă care treceau.

- E plăcut să văd în sfârșit ceva din Londra.

- Nu cunoști orașul?

Ea scutură din cap.

- Nam mai fost aici înainte să ajung din Constantinopol.

- Erai dispusă să-ți riști viitorul într-un loc necunoscut? Ea ridică din umeri.

- E mai ușor să devii o femeie nouă aici. În timp ce navigam de-a lungul Mediteranei pe o corabie englezescă, puteam deja vorbi fluent engleză și știam că mă pot descurca.

Simon dădu din cap înțelegând dorința de a începe o nouă viață.

- Ai văzut mai multe orașe mari din Europa. Care îți place cel mai mult? întrebă ea. Paris? Atâtia oameni iubesc Parisul.

- Dar tu nu te numeri printre ei, zise el constatănd un fapt. Toate marile orașe au suflete proprii, frumusețea și cusururile lor. Paris, Roma, Viena, Lisabona. În tare mult în special la Lisabona, un oraș minunat al luminilor și al peisajelor vaste. Dar favorita mea e Londra pentru că aici mă simt cu adevărat acasă.

- Ai locuit aici când erai copil?

- Da, tatăl mamei mele i-a dăruit casa astă din Mayfair când s-a măritat, pentru a facilita vizitele la familia ei,